

Sygn. akt I C 1209/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) **z siedzibą w K.**

przeciwko **M. S.**

o zapłatę kwoty 2.879,83 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1209/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa H.I (...) K. wystąpiła w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej M. S. kwoty 2879,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Na uzasadnienie żądania pozwu wskazała, że pozwana zawarła w dniu 16 lipca 2013r. z (...) Bank (...). umowę kredytową. Pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty, strona pozwana nie wywiązała się z warunków umowy. Wierzyciel wypowiedział umowę w dniu 11.08.2014r., w związku z czym zobowiązanie stało się wymagalne. Zobowiązanie strony pozwanej na dzień sporządzenia pozwu wynosiło: 2879,83 zł, na co składa się: 2392,36 zł – zaległa część kapitału, 190,44 zł – suma odsetek umownych liczonych od kapitału wg zmiennej stopy procentowej wynoszącej w stosunku rocznym 4-krotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, naliczonych w okresie obowiązywania umowy oraz dalszych odsetek ustawowych naliczonych od wymagalnego kapitału do dnia wytoczenia powództwa, 297,03 zł – suma opłat i prowizji związanych z usługami świadczonymi przez bank na podstawie zawartej umowy oraz kosztów dochodzenia zaległej należności (koszty upomnień i wezwań) naliczone zgodnie z warunkami umowy. W dniu 26.05.2015r. wierzyciel pierwotny (...) Bank (...) dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 k.c. Tym samym powód zyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. O tym fakcie strona pozwana została poinformowana pisemnym zawiadomieniem o cesji wierzytelności. Przed wytoczeniem powództwa podejmowane były próby polubownego odzyskania należnej od strony pozwanej kwoty, jednak próby te okazały się bezskuteczne. Dlatego też powód zmuszony jest dochodzić swoich roszczeń na drodze postępowania sądowego.

Postanowieniem z dnia 28.07.2015r. Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazano sprawę do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydanie nakazu zapłaty.

W dalszych pismach procesowych strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lipca 2013 r. pozwana M. S. zawarła z (...) Bank (...), Oddział w Polsce ze siedzibą w W. umowę o kredyt odnawialny, z którego pozwana mogła skorzystać wielokrotnie, do wysokości przyznanego przez Bank limitu kredytowego. Limit kredytowy oznaczał Bank w granicach od 500 zł do 25 000 zł. Umowa została zawarta na okres jednego roku i ulegała automatycznemu przedłużeniu na kolejny roczny okres, chyba że została wcześniej rozwiązana. Stopa oprocentowania kredytu była zmienna i wynosiła w stosunku rocznym czterokrotność wysokości stopu kredytu lombardowego NBP. Pozwana zobowiązała się spłacić kredyt oraz uiszczać koszty obejmujące odsetki, opłaty i prowizje.

Dowód: kserokopia umowy z dnia 15 lipca 2013 r. – k. 11-18.

W dniu 15 czerwca 2015 r. pozwana została poinformowana o przelewie wierzytelności wynikającej z umowy nr (...) zawartej z V. Bank (...) na rzecz strony powodowej, a wierzytelność ta na dzień 15.06.2015r. wynosiła 2868,82 zł. Jednocześnie została wezwana do zapłaty tej kwoty w nieprzekraczalnym terminie 7 dni od daty otrzymania zawiadomienia na rachunek obecnego wierzyciela.

Dowód: kserokopia wezwani do zapłaty z dnia 15.06.2015r.- k. 19.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie jest zasadne i tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

Przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela. Przy czym należy podkreślić, iż cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849). Ponadto cesjonariusz musi wykazać, iż dochodzona wierzytelność rzeczywiście została na niego przeniesiona.

Jakkolwiek w niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że pozwaną łączyła z V. Bank (...) umowa kredytu odnawialnego z dnia 15 lipca 2013r., to jednak brak jest jakichkolwiek dowodów, które świadczyłyby o tym, że wierzytelność przysługująca pierwotnemu wierzycielowi została przelana na rzecz strony powodowej. Nie wynika to bowiem ponad wszelką wątpliwość wezwania do zapłaty z dnia 15.06.2015r. W szczególności strona powodowa nie dołączyła umowy przelewu zawartej z pierwotnym wierzycielem, na którą powołuje się w treści pozwu. Dołączone do pozwu wezwanie do zapłaty świadczy tylko, iż taki dokument został sporządzony. Jest to bowiem dokument prywatny o którym mówi art. 245 k.p.c. Nie przesądza, iż faktycznie zobowiązanie pozwanej zostało przeniesione na stronę powodową. Stosownie zaś do treści art. 6 kc to strona powodowa winna była wykazać swoje prawo do wierzytelności, skoro wywodzi z tego faktu skutki prawne w postaci zobowiązania pozwanej do świadczenia na jej rzecz określonej kwoty, czego nie uczyniła.

Na koniec należy zauważyć, że w świetle przepisów art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy

czym w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W rozpoznawanej sprawie zachodziły takie uzasadnione wątpliwości co do istnienia wierzytelności i jej przelewu, na co wskazano już we wcześniejszych rozważaniach. W wypadku natomiast uzasadnionych wątpliwości nie można wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych, lecz należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 r., I CKU 115/97, LEX nr 1227454). Jak wykazano powyżej, przeprowadzone dowody nie rozwiały wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń strony powodowej.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła faktu dokonania przelewu na jej rzecz wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi w stosunku do pozwanego, powództwo należało oddalić.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.